

ἀγροΐζου Τσακων. *ἀγραΐζου* Τσακων.
 Ἀγνώστου ἐτύμου. Κατὰ τὸν Μδέφνερ Λεξ. Τσακων.
 ἀγροΐζον πρὸς τὰ ἀγρέω, ἀγρεύω.

1) Ἰππεύω. β) Μεταφ. ἐπιβαίνω, βινῶ: Ὁ δεῖνα
 ἐρέτρε τὴν δεῖνα τᾶτσον τὸ ρομάνι τζαῖ νι ἀγροΐτε (ἐρέτρε = εὔρε,
 τᾶτσον = ἔξω, ρομάνι = δάσος). Συνών. *καβαλλικεύω*.
 2) Ἀνέρπω, ἀναρριχῶμαι: Ἀγροΐα τὸν τοῖχο - τὸ δέν-
 τικό - τὸν βράχοι (ἀνερριχήθην εἰς τὸν τοῖχον - τὸ δέν-
 τικόν - τοὺς βράχους). 3) Ἀρπάζω καὶ ρίπτω χαμαί:
 Ἀγροΐσε νι (νι = αὐτόν).

ἀγροΐκα ἡ, Βιθυν.

Μεγεθ. τοῦ ἐπιθ. *ἀγροϊκος*.

1) Ἀνθρώπος βάρβαρος, ἀπαιδευτος. 2) Ἀνθρώ-
 πος ἄνους, μωρός: Τί ἀγροΐκα ποῦ εἶναι, δὲ ᾿γροϊκάει
 τίποτα!

ἀγροΐκεμα τό, ἀμάρτ. *ἀγροΐτσημαν* Κύπρ. *ἀδροΐ-
 τσημαν* Κύπρ. *ἀγροΐκεμαν* Πόντ. (Κερασ.) *ἐγροΐκεμαν*
 Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀγροϊκῶ*.

Ἀντίληψις, κατανόησις ἐνθ' ἄν.: Τ' αὐτουνοῦ τ' ἐγροΐ-
 κεμαν ἀτόσον ἔτον (τόσον ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ οὗτος)
 Χαλδ.

ἀγροΐκησι ἡ, ἀμάρτ. *᾿γροΐτση* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀγροϊκῶ*. Πβ. καὶ μεσν. *᾿γροΐκησι*.

Ἀκρόασις.

ἀγροικησιὰ ἡ, Μῆλ. *ἀγροϊκ'σιὰ* Θράκ.(Αἰν.) *ἀγροϊ-
 ξία* Ἀθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγροΐκητος*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.
 ἀ- στερητ. 1 β.

1) Μωρία, ἀνοησία Ἀθ. Θράκ.(Αἰν.) Πόντ. (Τραπ.):
 Ἀσ' σὴν ἀγροΐξία σ' ἀκόμαν πολλὰ θὰ παθάντς (ἀπὸ τὴν
 ἀνοησίαν σου ἀκόμη περισσότερα θὰ πάθῃς) Τραπ. 2)
 Ἀπειθία, παρακοή Μῆλ.: Ἡ ἀγροικησιὰ αὐτουνοῦ τοῦ παι-
 διοῦ δὲ λέγεται!

ἀγροικητὰ ἐπίρρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Κόρινθ. Μάν.)
 Σίφν. κ. ἄ. *᾿γροικητὰ* Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
 Σίφν. *ἀγροικιστὰ* Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγροικητός*, παρ' ὃ καὶ *ἀγροϊκιστός*.

Ἐξ ἀκοῆς, συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω ἐνθ' ἄν.: Τό' χω
 ἀγροικητὰ Μάν. Εἶχε ᾿γροικητὰ πῶς οἱ Τουρκάλες εἶναι
 ὁμορφες Σίφν. ἸΠ' ἀκοῆς καὶ ἀγροικητὰ τ' ἀκούαμεν 'ς τὸ
 δόπον μας Μάν. Κάσε νὰ φάμε κ' ἐγὼ σε διαρμηνεύω, ὅπ' ἔχω
 ἀγροικιστὰ ἀπὸ τὸν κύρι μου (κάσε = κάθισον. Ἐκ παραμυθ.)
 Σῦρ. ᾿Γροικητὰ τὸν ἔχω (τὸν γνωρίζω ἐξ ἀκοῆς, φήμης)
 Θήρ. Συνών. *ἀκουστός*.

ἀγροΐκητα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἀγροΐκιστα* Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγροΐκητος*, παρ' ὃ καὶ *ἀγροΐκιστος*.

Βαναύσως, τραχέως, σκληρῶς: Ντό ἀγροΐκιστα κρούει!
 (πόσον σκληρῶς, κτυπᾷ δέρνει!)

ἀγροικητός ἐπίθ. ἀμάρτ. *᾿γροικητός* Κρήτ. *ἀγροϊ-
 κιστός* Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀγροϊκῶ*. Ὁ τύπ. *ἀγροϊκιστός* κατὰ τὰ εἰς
 -ιστός λήγοντα ἐπίθ. τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

1) Ἀκουστός, συνήθως τὸ οὐδ. μετὰ τοῦ ρ. ἔχω Σῦρ.:
 Ἐσαδὰ τό 'χ' ἀγροϊκιστό (οὕτως ἔχω ἀκούσει περὶ αὐτοῦ
 τοῦ πράγματος). Συνών. φρ. τό 'χ' ἀκουστό (ἰδ. ἀκου-
 στός). Πβ. ἐπίρρ. *ἀγροϊκητά*. 2) Ἐξακουστός, διά-
 σημος, περίφημος Κρήτ.: ᾿Γροικητός ἦτονε 'ς οὐλὴ τὴν
 Κρήτη γιὰ τὴν ἀδρειά του.

ἀγροΐκητος ἐπίθ. Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Κύθηρ. Μῆλ.
 Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. Σύμ.
 —ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 158 — Λεξ. Περίδ. *ἀναγροΐ-
 κητος* Ζάκ. Καππ. (Σίλ.) *ἀγροΐκιστος* Μύκ. Πόντ. (Κερασ.
 Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *ἀγροΐτιστος* Ἀνδρ.
ἀναγροΐκιστος Καππ. (Σινασσ.) *ἀνεγροΐκιστος* Πόντ. (Σάντ.
 Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγροϊκητός* < *ἀγροϊκῶ* τοῦ ἀρκτι-
 κοῦ ἀ διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου λαβόντος σημ.
 στερήσεως. Οἱ εἰς -ιστός τύπ. κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω
 ρ. παραγόμενα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ ἀκούμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος
 νὰ ἀκουσθῇ ἐνιαχ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Βλάχ. β)
 Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοηθῇ, ἀκατανόητος ΚΠαλαμ.
 ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κ' εἰν' ἐκεῖνοι λόγοι ἀγροΐκητοι | καὶ μονάχα τοὺς ᾿γροϊκᾷ
 σφραγισμένους ὅποιος εἶναι | μὲ σφραγίδα μυστικεῖα

2) Πρωτάκουστος, πρωτοφανής, παράδοξος Πόντ.
 (Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀγροΐκιστον δουλεία ἔτον (παράδοξος
 πράξις ἦτο) Κερασ. Ἀγροΐκιστα δουλείας εὐτάς (περιέργα
 πράγματα κάμνεις) Χαλδ.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ νοῶν, ὁ μὴ ἀντιλαμβανόμενος,
 ἀνόητος Καππ.(Σινασσ.) Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ.
 Χαλδ. κ. ἄ.): Μὲ τ' ἐσὲν τὴν ἀγροΐκιστον ἄλλο 'κὶ καλατζεύω
 (μὲ σὲ τὴν ἀνόητον δὲν ὁμιλῶ πλέον) Κοτύωρ. Ντ' ἀγροϊ-
 κιστος ἄνθρωπος εἶσαι! (τί ἀνόητος κτλ.! Ὁ ἀναβιβασμός
 τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀγροϊκιστός διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτη-
 ματικὸν ντό) Τραπ. 2) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος, ἀναίσθη-
 τος, μάλιστα ἐπὶ κοιμωμένου Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Τί
 ὕπνο κοιμᾶται, ἀνοιωτος, ἀγροΐκητος! Ἀνοιωτος κὶ ἀγροΐκη-
 τος ἔπασε. Συνών. ἀδιάνοιωτος, ἀλάλητος, ἀνανόητος,
 ἀνόητος, ἀνοιωστος. 3) Ἀπειθής, παρήκοος Ἀνδρ.
 Κρήτ. Κύθηρ. Μῆλ. Μύκ. Σύμ.: Παιδὶν ἀγροΐκητο Σύμ.
 Ὁ γιός μου εἶναι περίσοια ἀγροΐκητος Μῆλ. Συνών. *ἀγροϊ-
 κος* 1. β) Ἀμετάπειστος, ἰσχυρογνώμων Κρήτ. (Ἐμ-
 παρ.) 4) Τραχύς τοὺς τρόπους, σκαῖός, ἄξεστος, βάρβα-
 ρος Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.):
 Τέτοιον ἀγροΐκητο ἄνθρωπο δὲν ἔχω ἰδεῖ Λακων. || Ἀσμ.

Σαρακηνοὶ ἀγροΐκιστοι κρατοῦν τὰ παραστάρᾳ
 (παραστάρᾳ = παραστάδες. Ἐκ μοιρολ.) Πόντ. (Κερασ.)
 Συνών. *ἀγροΐκος* (I) I 1. β) Τραχύς, σκληρός, ἄωρος,
 ἐπὶ καρπῶν Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): Ἀγροΐκιστον ἀπίδιν
 Κερασ. Πβ. *ἀγροΐδτιν* 1.

ἀγροικιά ἡ, (I) Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. *ἀγροικία*. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ
 Μυκ. τοῦ 18^{ου} αἰῶνος.

Ἀγροτικὴ οἰκία.

ἀγροικιά ἡ, (II) ἀμάρτ. *᾿γροϊτιά* Κύπρ. *᾿γροϊτιά*
 Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀγροϊκῶ* ὑποχωρητικῶς.

1) Ἀκουσμα, φήμη, διάδοσις: Τούτ' ἡ ᾿γροϊτιά ποῦ
 ἀκούστη σήμ-μερα νὰ δοῦμεν εἶντα κακὰ ἐν-νὰ μᾶς φέρη. 2)

